

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ANDRÉ CORTHIS

Η ΦΙΛΕΝΑΔΑ ΜΟΥ Η ΧΙΟΝΟΥΛΑ

ΥΧΤΩΝΕΙ... Έξω κάνει τρομερό κρύο... Μιά βαρεία δμίχλη είν' άπλωμένη στην άτμόσφαιρα... Τό χειμωνιάτικο όνομά σου, άραγε, νά σ' έφερε πάλι στη μνήμη μου έτσι ξαφνικά, φτώχη μου Χιονούλα ;

Ξαναβλέπω μέ τή φαντασία μου τό μεγάλο σου πρόσωπο, τή χοντρή σου μύτη, τά κρινισμένα σου δόντια, τά ξεθωριασμένα σου μαλλιά, τούς καμποριαστούς σου ώμους που σ' έκαναν νά μοιάζης μέ γρηούλα, τόν κοκκαλιόρικο λαμό σου.

Σέ γνώρισα στις καλόγριες, Χιονούλα, στις καλόγριες τού τάκου μου, τής 'Ισπανίας.

'Η συμμαθήτριάς μας ήσαν όλες χαριστωμένες κα' όμορφες, όπως π.χ. ή 'Αμπαρίτο Νουνές, ή Κάριμεν, ή Πιλάρ με Σάντα-Μαρία, ή Μερσεντές Ρούρα μέ τό πικνά σγουρά μαλλιά, ή Δόλα Μολίνα μέ τή λεπτή μέση κα' ή Πααίτα Σέφα μέ τό θαυμάσιο μάτια. Έσθ' όμως, Χιονούλα, ήσσαν άσχημη, πολύ άσχημη... Κι' όμως σ' άγαπούσαν όλοι, γιατί ήξεραν πόσο εύγενικά, άπονήρευτη καί καλή ήσσαν.

Φτώχη Χιονούλα... Συχνά μου άνοιγες τήν καρδιά σου καί μου μιλούσες γιά τή ζωή που περνούσες μέσ' στην οικογένειά σου —μά οικογένεια άρχοντικά καί περήφανη, μά τρομερά άσπληρη στις άρχές της καί πολύ φτωχή.

Ω, πώς έννοιαθα νά σφιγγεται ή καρδιά μου, όταν μου περιέγραφες τό σπίτι σου, τά άσχημοκατωμένα έπιτάλια σου, τήν βρώμικη καί γλισσοπού ύπρηστέριά σου, Μοΐλεγες, δα ή μητέρα σου ήταν πάντοτε άρρωστη καί γι' αύτό ίσως δέν ένδιαφερόταν γιά σένα, κα' δπ' ό πατέρας σου δέν γελούσε ποτέ. Μοΐλεγες ακόμα :

«Όταν ήμωνα μικρούλα, έπειδή ό γονεύς μου δέν έλχαν νά πληρωθούν κανένα γιά νά μέ βγάξη περίστατο κα' έπειδή ή μητέρα μου ήταν όλοένα άρρωστη, έμωνα πάντα κλεισμένη στο σπίτι. «Αν πήγαινε νά μιλήσω δυνατά ή νά τρέξω, μέ τιμωρούσαν!... Έτσι επί μέρες όλόκληρες έμωνα καθισμένη σέ μία καρεκλίτσα, προσπαθώντας νά έξημερώσω ένα πουλάκι που μουχάν χάρισει. Μά αύτό δέν ήμείωσε καί ποτέ δέν θέλησε μέ κανένα τρόπο νά φράη μέσ' από τό χέρι μου».

Μοΐλεγες ακόμα :

«Έίχα δύο αδελφούλες, άπ' τίς όποιες ή μία πέθανε κα' ή άλλη έγινε καλόγρινα. Συχνά άκούγα τόν πατέρα μου νά λέη: «Σέβόμα βέβαια, μέ θέληση του Θεού. Γιατί όμως νά μη χαθί αύτή —κα' έννοούσε μέσα —άλλά νά πεθάνη ένα κορίτσι τόσο ώραιό σαν τήν... —κι' έλεγε τ' όνομα τής αδελφής μου—πού θά μπορούσε νά εύτυχίση;...».

Μου τώλεγες όπ' αύτά τόσο άπλά καί τόσο καρτερικά, Θεέ μου, Χιονούλα... Έίχα παραπερόσει όμως μέ τί πιστά καί μέ τί άφοσίωνα προσευχούσων στο παρεκλήσι του μοναστηριού. Καί πώς έτρεμαν τότε τά έννομένα χεράκια σου...

Μιά μέρα έξότασε ένα τρομερό σκάνδαλο στο σχολείο.

Τό μοναστήρι ήταν έξω από τήν πόλι καί κάθε πρωί ένα άμάξι έρχόταν κα' έπαιρνε τίς ήμισοστιτες, μεταξύ τόν όποιον ήμωνα κα' έγώ κα' ή Χιονούλα. Τό σπίτι τής Χιονούλας γειτόνευσε μέ τό σπίτι τής 'Αμπαρίτο, έξω άπ' τό όποιο σταματούσε τ' άμάξι. 'Η Χιονούλα μόλις έβγαίνε άπ' τό φτωχικό της, έκανε μερικά βήματα μονάχη της στο πεζοδρόμιο. 'Η 'Αδελφή όμως που μάς συνόδευε, δέν τήν έπέδρασε καθόλου, γιατί ήταν άφοσιωμένη νά προσέχη τήν 'Αμπαρίτο, που έρχόταν κοιμιστή καί λυγιστή, όμορφη καί χαριστωμένη πάντα, άνοιχοντας διάφορα κομπλιμέντα άπ' τούς διαβάτες.

Μιά μέρα ωστόσο, ή 'Αδελφή, έντελώς κατά τύχη, έγύρισε προς τό μέρος τής Χιονούλας. Καί τότε ελθε τό έξής καταπληκτικό :

«Ένας νέος ελχε πληρώσει τή Χιονούλα, τής έδωσε χαμογελώντας ένα γραμματάκι, τό όποιο αύτή έκρυψε στον κόφρα της. Κατόταν ήρθε κατακόκκινη καί κάθησε στ' άμάξι κοντά μας.

Μόλις όμως τ' άμάξι ξεκίνησε, ή 'Αδελφή Σάν 'Αντεφόνσο, τής ελπε μέ φωνή, που έτρεμε από φρίκη καί όργη :

—Χιονούλα, ένας νέος σου έδωσε ένα γραμματάκι. Τό έκρυψες στον κόφρα σου. Φέρο τ'ό δώ άμέσως!

'Η Χιονούλα έγινε κόκκινη σαν παπαρούνα.

—Δώσε τό μου άμέσως! επανέλαθε πάλ έντονα ή 'Αδελφή.

«Όταν πλησίαζε, χαμήλωναν τή φωνή τους γιά νά μήν τίς άκούω...»

«Έτσι ή Χιονούλα αναγκάστηκε νά παραδώση τό γραμματάκι. Στο λευκό φάκελλο δέν ήταν γραμμένο κανένα όνομα. 'Η 'Αδελφή Σάν 'Αντεφόνσο τόν έξοισε νευρικά, διάβασε τό γραμματάκι έβαλε μία κραυγή φρίκης. Έπειτα, θέλοντας νά ρεζιλέψη τήν έννοχη σ' όλες μας, ξεκινούσαμε τό γραμματάκι δυνατά.

«'Αγάπη μου — έγγραφε — γλυκειά μου νυχί...».

Παραπάτω τό γραμματάκι έκανε λόγο γιά άλλα γραμματάκια που έλχαν ανταλλαγεί, άνάφερε γιά κάποιο ραντεβού που ελχε δοθεί μέ Κυριακή σ' ένα βωκκλήσι κα' όλου ό νέος έπιστολογράφος καί ή συμμαθήτριάς μας ελχαν ανταλλάξει όρκους αίσιας πιστώς καί αγάπης καί στο τέλος ώριζε ένα καινούργιο ραντεβού γιά τήν Κυριακή.

'Η 'Αδελφή Σάν 'Αντεφόνσο, μέ τό ψυχρό καί σκληρό ύφος της, έκανε από μία γκριμάτσα φρίκης καί άηδίασε σέ κάθε έρωτική φράση τής έπιστολής που διάβαζε. Έμεις, όστόσο, αίσθανώμαστε όλη τή γλύκα που ξεχυνόταν από τά έρωτικά αύτά λόγια. Θαρρώ πως όλες μας ελχάμε κοκκινίσει έλαφρά, νοιώθοντας μία γλυκειά συγκίνηση νά μάς σφίγγη τήν καρδιά. Μόνο ή 'Αμπαρίτο, ή όποια κοροϊδεύε τα πάντα, γελούσε νευρικά, τρελλά...

«Όταν φτάσαμε στο μοναστήρι, περισσότερους όλες μας μέ περιέγραψα τή Χιονούλα. Μάς φωνάταν σαν βασίλισσα. Καί πολλές από μάς, είμα βεβαία, λιπώνουσαν εκείνη τή στιγμή που δέν ελχαν τήν άσχημία της, ή όποια —ώστόσο— ελχε έμπνεύσει έναν τέτοιο έρωτα.

—Χιονούλα! τή ροτούσαμε. Έχεις άρραβωνιαστικό! Σ' άγαπάει; Τόν αγαπάς;

'Η Χιονούλα μάς κίπταζε που τή θαυμάζαμε, μά δέν έλεγε τίποτε. Σέ λίγο ή 'Αδελφή Σάν 'Αντεφόνσο τήν είδοποίησε πως τή ζήτουμε ή διευθύντρια...

«Όλο τό ύπόλοιπο διάστημα τής ημέρας δέν τήν είδαμε πιά. Καί τήν άλλη μέρα, όταν τ' άμάξι σταμάτησε μπρός στο σπίτι τής 'Αμπαρίτο, ή Χιονούλα δέν φάνηκε πουνθενά...

Έίχε αποβλήθει άπ' τό σχολείο... Τίς επόμενες ημέρες έμάθαμε πως ό πατέρας της τήν ελχε τιμωρήσει άσπληρη.

Τήν ελχε κλείσει στην κοψίνα, όπου τήν εφρασε φιλικωμένη έπ' ημέρες, αναγκάζοντας τήν νά καθορίση πατάτες. Κι' όλοι στο σπίτι της τήν περιφρονούσαν γιά τόν ξεστομίο της... Φτωχικά μου Χιονούλα, σέ ξεκινούσα άργόπερα, σέ ξεκινούσα πέφου, όταν γύρισα στον όμορφο τάκο σου...

Έίχες άσχημίσει περισσότερο κα' έμενες πάντα στο ίδιο φτωχικό σπίτι σου, μέ τούς γονεύς σου. Μέ δέχτηκες στο διαμτάκι σου... —Κι' ό άρραβωνιαστικός σου, Χιονούλα; σέ ρώτησα ξαφνικά. Τί γίνεται, άλήθεια, ό άρραβωνιαστικός σου; Αυτός που σου ελχε γράψει εκείνο τό όμορφο γραμματάκι;

—'Ο άρραβωνιαστικός μου! μου άπάντησε μέσα στα γέλια σου. «Ώστε τό πιστέμες κα' έθ' λοιπόν αύτό;... Μά δέν ήταν γιά μένα τό γραμματάκι, ήταν γιά τήν 'Αμπαρίτο!... Μέ ελχε παρακαλέσει νά παίρνω έγώ τά γραμματάκια που τής έστελνε ό φίλος της.

—Μά, αγαπημένη μου Χιονούλα, φώναξα, έσθ' τράβηξες τόσα έξ αίτίας αύτης τής έπιστολής. Σ' έδιωξαν άπ' τίς Καλόγριες... σέ τιμωρήσε ό πατέρας σου... Γιατί λοιπόν δέν ελπες τίποτε;... Έσθ' τότε, Χιονούλα, κατέβασες τό κεφάλι. Καί, μέ κάποια συστολή, μου άπάντησε:

—Ναι... βέβαια... μέ έδιωξαν... μέ τιμωρήσαν... 'Ηταν όμως κάτι τόσο έξαιρετικό, τόσο άπρόοπτο, νά μέ αποβάλουν καί νά μέ τιμωρήσουν έμ'ένα, γιά ένα τέτοιο πράγμα... Δέν μπορείς νά καταλάβης έσθ'... «Όταν χαμμά φορά, στο διαλειμμα, ή Πιλάρ, ή Δόλα ή χαμμά άλλη, μιλούσαν γιά τίς έπιτυχίες τους καί επανελάμβαναν τά γλυκόλογα που τούς έλεγαν οι διάφοροι νέοι... έπειδή ελχαν καλή καρδιά, χαμήλωναν τή φωνή όταν πλησίαζε, γιά νά μήν τίς άκούω. «Αύτή, ή κακομοίρα, έλεγαν μεταξύ τους, δέν θά μπορούσε νά νοιώση ποτέ τή χαρά του έρωτα... Πρώς τίς νά τή κληθήσουμε;...» Κι' έγώ πως ύπέφερα, Θεέ μου... «Όλα όμως άλλαξαν, από τότε που ξεκίπησε τό σκάνδαλο... Μ' έδιωξαν, βέβαια, μέ φίλας στην κοψίνα, έλεγαν σ' όλο τόν κόσμο τή ντροπή μου... Στο σπίτι όμως έρχόντουσαν διάφοροι νέοι, φίλοι του άδελφού μου, οι όποιοι ως τότε δέν μέ ελχαν ποτέ τους προσέξει... 'Ε, λοιπόν, από τότε άρχισαν νά μέ κιντίζων μ' ένδιαφέρον... Κι' έτσι άρχισα κα' έγώ νά πιστέω πως πραγματικά κάτι ελχε συμβεί, πως πραγματικά κάποιος μέ ελχε αγαπήσει... Κι' ήμωνα τόσο εύτυχισμένη...».

ANDRÉ CORTHIS